

Postav na čaj!

Novinka žní, Nový cirkus, Nonverbální divadlo, No, to tu ještě nebylo



Včera se na jevišti kláštereckého kulturního domu odehrálo svým způsobem přelomové představení. Pražský soubor Cirkus Mlejn přiveze nonverbální kus ze stáje Nového cirkusu a věru, bylo se načítávat. Návštěvníci nevycházeli z údivu ještě dlouho po představení, stejně jako my při rozhovoru s hlavními představitelkami hry Eliškou Brtnickou a Janou Klimovou.

Mohly byste nám představit žánr nový cirkus?

Jana: Největší rozdíl mezi starým cirkusem a novým cirkusem je ten, že nejde jen o cirkusové disciplíny, ale i o divadlo, tzn. o příběh. Cirkusovými disciplínami se snažíme lidem něco říci, vést s nimi dialog, vyprávět příběh. Akrobacie ale není ta zásadní věc, je to spíše dopomoc.

Jak jste se k tomuto žánru dostaly?

Eliška: Mě to napadlo velmi rychle, protože já jsem deset let dělala akrobatický rokenrol a když jsem pak šla studovat pohybové divadlo, tak mě to automaticky zaválo k tomuto žánru.

Měl akrobatický rokenrol podíl na tom, že jste se rozhodla jít na pohybové divadlo?

Eliška: Nevím, jestli to s tím úplně souviselo, ale každopádně jsem byla zvyklá na nějaký pohyb. Jako malá jsem navíc chodila do divadla, které jsem měla ráda a tak se to nějak spojilo.

Jak jste se daly dohromady?

Jana: My jsme vlastně spolužačky z VŠ. Před tímto projektem jsme už spolu dělaly nějaké kratší společné školní věci. Eliška se potom začala věnovat hrazdě. Já jsem začala později, ona mě vlastně inspirovala.

Já jsem se v té době hledala, nevěděla jsem ještě přesně, co chci dělat. Uvědomila jsem si, že jsem také vždy měla ráda pohyb, zalíbilo se mi to, tak

Ať si kdo chce, říká co chce

Vlasta Kratochvílová

Bylo to zajímavě udělané. Na to, že se v představení nemluvílo a byla to pantomima, tak to měli hezky udělané. Máme krásné dojmy.

Vláša Dlouhý

Představení bylo úžasné. Nevím jestli to patří do divadla, ale mělo to příběh. Pohybově to bylo něco fantastického. Jsem naprosto nadšený.

Dagmar Bečvářová

Já jsem naprosto nadšená. Spojení tance, světla,

divadla a gymnastiky bylo úplně úžasné. Jsem z toho úplně nadšená a byly jsme se setrou dvě, které vstaly, protože tohle představení si to fakt zasloužilo.

Jana Dimunová

Úžasné. Já jsem takové představení nikdy neviděla. Bylo výborné a já jsem ráda, že jsem přišla. Nemá to chybu.

Jan Jakubec

Úžasné. Jak fyzicky, tak pantomima, všechno. Když jsem se podíval do programu, tak jsem si neuměl představit, co to bude, ale úplně mě to dostalo.



jsem to zkusila a pak jsme zjistily, že bychom to mohly zkusit spolu.

Jakým způsobem jste se akrobacii učily?

Eliška: Já jsem na hrazdu poprvé vylezla s kamarádem z Jihlavy, hercem Horáckého divadla, který měl hrát v Krvavé svatbě měsíc na hrazdě a on na ní vůbec nic neuměl. Vůbec nevěděl, co na ní má dělat. A protože on je takový poctivec, tak si pozval lektorku z Berlína, která mu udělala workshop. A přes podobné dílny jsme na to postupně přicházely. Nyní se v Praze už dělají i pravidelné kurzy.

Jaké to bylo poprvé vyšplhat do výšky a např. nechat se sklepat rychle dolů?

Jana: Já si myslím, že Eliška s tím má menší problém než já. Mně to trvalo určitě déle než jsem si zvykla. Nyní už je to lepší, ale ze začátku jsem tam vždy hrozně dlouho visela, než jsem se odhodlala pustit se. V mém případě je to i tím, že tu šálu ještě úplně neznám, takže si nevěřím, že se správně zamotám. Ze shora mě ještě musel vždy někdo kontrolovat, abych si byla úplně jistá, že se zamotám správně. Určitě nějaký strach, a později našťástí respekt, tam je vždy. Člověk musí být koncentrovaný jen na to, protože nahoře už je to trochu nebezpečné.

Jaká je funkce dramaturga u nonverbálního divadla?

Eliška: Dramaturg by měl sledovat komplexnost celého představení. Jeho funkce nesouvisí s textem, ale vlastně i může. Člověk si může vzít text podle kterého udělá nonverbální divadlo, vytáhne z

něj třeba myšlenku. A konkrétně role našeho dramaturga v tomto představení byla taková, že my jsme si vždy něco připravily, on se nám na to podíval a řekl nám, že tohle vypadá blbě, tohle se tam nehodí a tohle vůbec nesouvisí s tím, co chceme tím představením říct.

Já mám představu, že on tedy pohybu musí taky rozumět...

Jana: Pro něj to byla také první zkušenost dělat dramaturga nonverbálního představení, protože do té doby se věnoval činohře. Zpočátku si sám nebyl jist, jak to přesně bude vypadat. Naštěstí ho to hrozně chytlo a začalo bavit. Navíc jsme si docela sedli. V pohybu se až tak úplně neorientuje, ale v podstatě jde o to, aby si stále hlídal tu myšlenku a děj a řídil představení, aby úplně neodbočovalo od toho, co chceme vyjádřit a aby to divadelně vypadalo.

Jakou známku jste za vaše absolventské představení dostaly?

Obě: Áčko.

Hádáte se spolu?

Eliška: Moc se spolu nehádáme. Jenom s dramaturgem (smích).

Jana: Někdy se samozřejmě stane, že je mezi námi napětí, ale zatím jsme se dokázaly vždy nějak domluvit. K velkým hádkám ještě nedošlo. A i kdyby došlo, tak ono to k tomu občas patří.

Eliška: Třeba že bychom si nastříhovaly šálu....

Jak se k tomuto představení dostali vaši bratři?

Eliška: Můj bratr chodil kdysi do dramaťáku, někdy nám svítí, ale dneska fotil, protože on je fotograf. Fotí především divadlo a demonstrace (smích). A protože již pár divadel svítí, tak když nemůže svítit Janky brácha, tak svítí ten můj.

Jana: Můj bratr je s námi jen chvíli, něco přes měsíc. Před tím svítí v La Fabrice La Putyku.

Tak od nich máte ty triky...

Eliška: To byl takový tah.

Jana: My jsme ho tam poslaly a pak jsme ho zaměstnaly (smích).

Proč jste upustily od živé hudby na jevišti?

Jana: To bylo tak, že živou hudbu jsme úplně původně chtěly dělat my dvě. Ale pak jsme si řekly, že na to už vážně nemáme teď sílu. Ale přesto jsme živou hudbu chtěly. Jenže tím, že šála byla pro nás nová věc, kterou neděláme tak dlouho a kterou jsme se musely technicky naučit a pak už jsme to trochu nestíhaly, tak jsme si obrazy, které tam máme, zasadily do nějaké hudby. Jenže ta nějaká hudba tam zůstala až dodnes. Toto bylo jen východisko z nouze, protože jsme si toho nabraly hodně a pak jsme musely trochu ubrat.

Ale o to víc chceme živou hudbu do nového představení. Živá hudba dělá v představení strašně moc a určitě ji tam chceme mít. S živou hudbou je to více divadelní a je to silnější zážitek.

Jak vypadají vaše tréninky nebo zkoušky?

Eliška: My si děláme vyloženě jenom technické tréninky, kdy lezeme po hrazdách a šálách, zkoušíme si stojky a jiné věci. Potom máme zkoušky, při kterých vymýšlíme choreografie, debatujeme, o čem to bude. Teď jsme měly po dlouhé době zkoušku na toto představení, protože jak už to hrajeme půl roku, tak moc nezkoušíme. A teď jsme měly vyloženě projížďčku s připomínkami, abychom třeba některé věci nevynechaly.

V jakém divadle máte zázemí?

Jana: My působíme v Klubu Mlejn, který existuje už dlouho, je po rekonstrukci a nedávno byl znovu



otevřen. Tam jsou různé koncerty, divadla a kurzy (kurzy rockové školy, klasického klavíru a kytary, keramiky, pohybově-divadelní, pozn. red.). A to je naše domovská scéna. Máme tam konečně i prostorové možnosti, protože ani v Praze moc nejsou výšky, které potřebujeme a tady to bylo stavěné i s tímto záměrem. Tam trénujeme a tam chceme hrát. Ale například jak jsme se bavily o našem novém představení, tak ho chceme vymyslet tak, aby ho bylo možné zahrát nejen tam, ale i jinde.

Kolikrát jste Postav na čaj hrály?

Jana: Dnes to bylo asi po čtyřicetce.

Jak jste s dnešním představením spokojené?

Eliška: My jsme dneska velice spokojené. Vždycky to hodně dělají diváci. Jakmile diváci reagují, člověk se cítí dobře a pak je to vidět i na tom výkonu. Zpětná vazba na nás hodně působí. Trochu jsme se bály toho prostoru, protože hrajeme spíše dole na zemi, kdy se na nás lidé dívají shora a také jsme se bály malé výšky, která tu je téměř hraniční. Ale dalo se to ještě ustát a jsme rády, že jsme se tam takto vešly.

Jana: S výškou máme problém v hodně divadlech. Jsme zvyklé, že s tím musíme počítat, protože jsme si vybraly věc, pro kterou divadla nejsou uzpůsobená. Spíš je pro nás bonus, když je výška taková, jaká má být.

Ať si kdo chce, říká co chce

Tomáš Fiala

Mně se to moc líbilo, bylo to výborné. A nevím, co bych k tomu ještě dál dodával. Bylo to prostě pěkné. Dostalo to ode mě nejlepší hodnocení a doposud to bylo to nejhezčí, co jsem tady viděl.

Ivana Kalová

Mně se to strašně moc líbilo. Nikdy mě nepřestane překvapovat, jaké formy divadla se ještě dají dělat. A pak mi přijdou úplně směšné všechny ty pořady, kde hledají nějaké talenty, protože tohle by prostě muselo vyhrát ve všech možných kategoriích. Líbila se mi choreografie, že tam nebyla hluchá místa a prostor, líbilo se mi, jak na sebe reagovaly a jak jim to klapalo. A taky se mi líbila hudba.

Václav Štauber

Krásné koukání.

Martina Cajthamlová

Byla jsem trochu překvapená, bylo to pěkné pro oko. Moc se mi to líbilo

Jiří Staněk.

Představení se mi líbilo, bylo to zajímavé. Do cirkusu bych nešel, ale tohle mě překvapilo.

Petr Šlégr

Úžasné představení. Jestli to bude takhle gradovat, tak už zítra omdlím. Bylo to neuvěřitelné, souhra těch dvou žen, krása jejich těl a pohybů. Nejsem unešený jen já, ale i děvčata. Bylo to něco neuvěřitelně nádherného.



Miloslava Křížová

Úžasné, já nemohu nic jiného k tomu říct.

Zdeňka Nyklíčková

Já jsem se na žánr nový cirkus moc těšila, každému jsem toto představení doporučovala, aniž bych ho viděla předem. Jsem ráda, že cirkusové holky z mlejna k nám přijely. Hlavně když víte, že před tím byly v Polsku, Turecku, Itálii. Kláštereckou kulturu to opět o něco nového obohatilo. Já obdivuji všechny, kteří dělají něco, na co já nemám vlohly a kteří se snaží posouvat své hranice a možnosti a přinést divákovi nový, nepoznaný zážitek. To se v tomto představení naplnilo na stopadesát procent.

Michal Rambousek

Představení Postav na čaj jsem viděl letos na Jiráskově Hronově a ihned mě uchvátilo. Je to krásné spojení akrobacie, klauniády a divadla - prostě Nový cirkus. A protože jsem byl na Hronově také jako programový špión Kláštereckých divadelních žní, moc jsem stál o to, aby k nám tento soubor přijel a ukázal, co tu ještě nikdo zajisté neviděl. Jsem rád, že to představení bylo možné z technického hlediska přenést do našeho Kulturního domu. Myslím, že si to všichni moc užili.



Honzova bramborová buchta

je „krojovane jídlo“, pochází ze Šumavy a jihozápadního Plzeňska

Suroviny:

1kg brambor, 1kg hrubé mouky, 2 kostky kvasnic, 2 žloutky, 1 cibule, sádlo (může být i jiný omastek), majoránka, česnek, sůl, uzené maso na kostky (a nebo třeba bez uzeného).

Postup

Do mísy, ve které bude kynout těsto dáme jemně nastrohané a zcela vysušené brambory (jako bramborovou ždímačku použijeme utěrku, kterou kroutivým pohybem utahujeme). Na omastku zpěníme nakrájenou cibuli, přidáme mléko a ohřejeme (asi 40 stupňů). Vlijeme do mísy s brambory a přidáme vše ostatní (výrazné chuti docílíme tím, že nešetříme majoránkou ani česnekem). Těsto promícháme a necháme kynout. Po vykynutí přelijeme do sádlem důkladně vymazaného pekáče a pečeme v troubě na 150 stupňů, dokud se na povrchu neudělá tmavě hnědá kůrka (zpravidla to bývá tak 45 minut). Při pečení několikrát potíráme povrch rozehřátým sádlem.

Dobrou chuť a dejte vědět, jak se vám povedla. Třeba tím, že na příští Žně přinesete vzorky.

Jan Půlota

HISTORICKÝ VOICEBAND

Úvodní večer letošních Kláštereckých divadelních žní se nesl ve vzpomínání na uplynulých 40 let divadelní činnosti ve městě. Součástí večera byl také pokus o voiceband, který mapoval historii divadel a her, které za ty roky vznikly. My vám nyní přinášíme, a v příštích Žnovinách ještě přineseme, text voicebandu, abyste se v historii divadla ve městě orientovali.

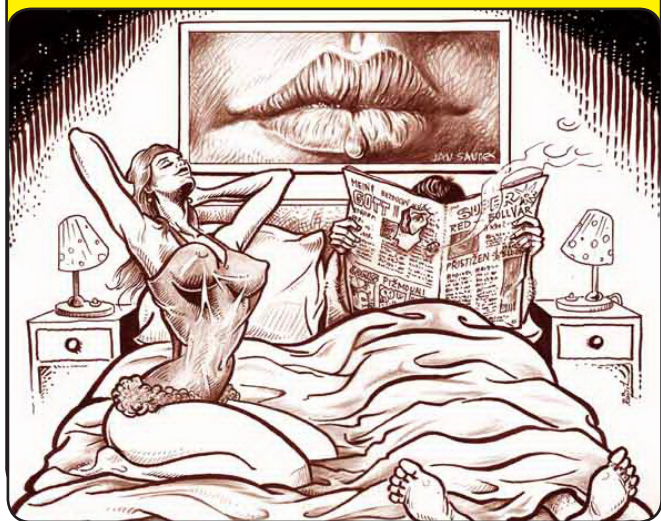
Sbor:	Diváci naši vždy nám milí	Hlas1:	Kasaři
Sbor:	Provedem vás historií	Hlas3:	Naše drahé děti
Hlas1:	Voicebandem	Hlas1:	Čertovy zlaté vlasy
Hlas2:	nás	Hlas3:	Nápoj lásky
Hlas3:	napadlo	Hlas1:	Strašidlo bublifuk
Sbor:	Prezentovat divadlo	Hlas3:	Pět večerů.
Hlas1:	první spolek v Klášterci?		A Komédie o strašidle
Sbor:	1860	Hlas2:	Vysoká stěna
Hlas1:	a pak přišla další vlna	Hlas3:	Hon na zmije
Sbor:	po tý druhý válce	Hlas2:	Parádní pokoj
Michal:	a po vlně odliv	Hlas3:	Slavný muž ze Sing-singu
Sbor:	Potom přišla	Hlas2:	Stříbrný jaguár
	sedmdesátá léta	Hlas3:	Pohádka o líných
Hlas1:	a od té doby		strašidlech
Sbor:	divadlo jen vzkvétá	Hlas2:	Jelen v laguně
Hlas3:	a pod názvem	Hlas1:	A Košílka.
Sbor:	Divadelní kroužek		Manželé Bílkovi jako host.
	při Kulturním domě	Dirigent:	A DOST!
Hlas2:	sehráli jsme tyto kusy		Takhle bychom
Sbor:	Režisérů bylo dost		mohli do sta!
Hlas1:	Josef Marvan		Ale to bychom vás nudili.
Hlas2:	Jarda Hodač		Prvního teď pozvem
Hlas3:	Zdeněk Vachata,		hosta.
	její brácha, cha cha cha		Vzpomínat budem na díly.

MIMOŘÁDNÉ PŘEDSTAVENÍ

Divadelnímu souboru AMADIS z Brna se na klášterecké divadelní přehlídce natolik zalíbilo (hlavně díky skvělému publiku), že nám nabídlo odehrání dalšího představení za více než přijatelnou cenu.

A tak se všichni naši příznivci mohou těšit na speciální noční představení. V originále se hra Bez předsudků jmenuje Orgasmo e pregiudizio, tedy téma mírně lechtivé. A proto se představení odehraje v pozdních večerních hodinách.

Konkrétně v sobotu 6. listopadu asi hodinu po představení Frank Pátý.



Upozornění redakce

Všechny, kteří dnes navštívili svého psychiatra a koupili polovinu zásob antidepresiv z místní lékárny, bychom rádi upozornili, že včera večer se venku kolem kulturního domu opravdu potuloval sněhulák.

ŽNOVINY vám přináší
Sdružení KLAS
www.sdruzeni.klas.cz
Žnoviny připravili: Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
foto: František Červený